

ВСТУП

Прамати Мррслер вийшла з п'тьми на холодну землю за Годину до появи Часу. Вона була чорна й така пухнаста, наче її хутро увібрало в себе все хутро усього світу. Мррслер прогнала вічний морок і дала життя Двом.

Гарар Золотоокий мав яскраві й гарячі, мов сонце в Годину Коротших Тіней, очі, був світлосяйний, наче полудень, надзвичайний сміливець і віртуоз земного танцю.

Його подруга Небесна Танцівниця була прекрасною, мов воля, мов хмари, мов пісня мандрівників, що повертаються до рідної домівки.

Золотоокий і Небесна Танцівниця привели на світ багато нащадків і виростили їх у Лісі, що вкривав землю на початку Древніх Днів. Їхні сини Прудколаз, Дружи-З-Вовком, Співай-На-Дереві та Яснокіготь були міцні на пазур, гострі на зір, легкі на лапу, чесні й хоробрі до кінчика хвоста.

Проте найдивовижнішими й найгарнішими з усіх незліченних дітей Гарара й Небесної Танцівниці було троє Первородків.

Найстарший, Вірор Біловихор був наче блискавка, хутро мав сліпуче, наче мерехтіння сонячного сяєва на снігу...

Середульший, Гризраз Серцежер, – химерний і сірий, мов вечірні тіні...

Третім народився Тангалор Вогнелап. Він був чорний, мов Прамати Мррслер, проте лапи мав руді, мов полум'я. Він блукав на самоті, сам собі наспівуючи.

Брати-Первородки змагалися між собою. Біловихор був таким спритним і дужим, як лише може мріяти кіт, нікому не вдавалося перевершити його в стрибках і перегонах.

Вогнелап був мудрим, мов світ, не було такої загадки, яку б він не розгадав, і ще він складав пісні, які з покоління в покоління співав Народ.

Серцежер не міг дорівнятися талантами до обох братів. Завидки брали його, й він замислив знищити Біловихора й підкорити Народ своїй владі.

Тож сталося так, що Серцежер повернув на землю страховище Птомалкума, що було останнім поріддям диавольського пса Венрися, якого у Дні Полум'я перемогла Мррслер. Живлячись ненавистю Серцежера, Птомалкум ріс і ріс, і знищив багато Народу, поки відважний Біловихор не знищив його самого. Однак сам Вірор Біловихор одержав такі рани, що сили його полишили й він помер. Збагнувши, що його задуми зруйновано, Серцежер злякався, заліз у нору і зачаївся під землею.

Гірко оплакували смерть укоханого Біловихора в Королівстві Гарара.

Вогнелап із болем у душі покинув королівський двір, відмовившись від Королівської Мантії, що належала йому за правом, й подався блукати по світу.

Королева-мати Небесна Танцівниця оніміла й відтоді до кінця днів свого довгого життя не промовила ні слова.

А Гарар Золотоокий сповнився шаленої люті, він ридав і вигукував страхітливі клятви. Із ревом кинувся він у пустку, шукаючи зрадника Серцежера, знищуючи все на своєму шляху. Урешті, не маючи сили терпіти жахливе горе, Гарар полинув на небо до Праматері. Там він живе

й досі, ганяючи по небу сяючу мишу-сонце. Часто вдивляється він з небес на землю, сподіваючись побачити, як Вірор знову гасає під деревами Лісосвіття.

Минула не одна весна, світ постарівся, перш ніж Вогнелап зустрів свого зрадливого брата Серцежера.

За часів Принца Чистовуса і правління Королеви Вранішньої Заграви, Володар Тангалор узявся допомогти Ухам, племені сов.

Якесь таємниче створіння унадилося в їхні гнізда і по-вбивало всіх сов-мисливців, що виступили проти нього.

Тангалор Вогнелап улаштував пастку: він видряпав у стовбурі могутнього дерева дупло майже наскрізь і за-чаївся у засідці, підстерігаючи злочинця.

Коли невідомий звір нагодився тієї ночі, Вогнелап звалив дерево на землю і з подивом виявив, що в пастку спіймався Гризраз Серцежер.

Серцежер благав його відпустити, обіцяючи за це відкрити братові древні знання, які опанував під землею. У відповідь Тангалор тільки засміявся.

Коли зійшло сонце, Серцежер почав тяжко стогнати... Він звивався й скреготів зубами, і Вогнелап, хоч і побоювався підступу, витягнув брата з-під дерева, яке його придавило, знерухомивши.

Серцежер пробув під землею так довго, що сонце його осліпило. Він дряпав і тер лапами очі, які аж диміли, і так жалібно волав, що Вогнелап роззирнувся, шукаючи способу захистити брата від палючої денної зорі. Проте щойно Тангалор відвернувся, осліплий Серцежер вирив нору швидше, ніж будь-який кріт чи борсук. Не встиг приголомшений Вогнелап підскочити до брата й завадити йому, як Серцежер уже зник у нутровищі світу.

Подейкують, він і досі живе там, під землею, ховаючись від свого Народу, чинить свої чорні справи і поривається повернутися у Наземний Світ...

ЧАСТИНА І

Розділ 1

Гляди, не помилися:
Сміливі ми вдалися,
Ми насторожі скрізь –
І я, і Місяць!

В. Ш. Гілберт

Уже настала Година Темряви-Що-Западає, і над дахом, де вилежувався Ловихвіст, згустилися тіні.

Він поринув, було, у глибокий сон, у якому стрибав і літав, коли відчув вусами незвичне поколювання. Фрітті Ловихвіст, нащадок мисливців Народу, зненацька прокинувся і втягнув ніздрями повітря. Нашорошивши вуха й настовбурчивши вуса, він пильно внюхувався у вечірній вітерець. Усе як завжди. Що ж тоді його розбудило? Міркуючи над цим, він випустив кігті й заходився розминати хребет – аж до кінчика свого рудого хвоста.

Після того, як він ретельно вилизався, відчуття небезпеки минулося. Може, то якась нічна пташка майнула над головою... чи пес у полі... може...

«Може, я знову стаю кошеням, – подумав Фрітті, – кошеня, яке сахається падолисту».

Вітер розтріпав його щойно вилизане хутро. Роздратований, Фрітті стрибнув з даху у високі трави. Спершу

він мусить подбати про вечерю. Потім вирушить до Стіни Зібрань.

Година Темряви-Що-Западає минала, а шлунок Фрітті ще був порожній. Фортуна не хотіла станцювати для нього.

Він непорушно й терпляче чатував біля нори ховраха, затамувавши подих, але минула вже ціла вічність, а мешканець нори так і не вигулькнув. Роздратований Ловихвіст облишив полювання. Із досадою покопирсавшись лапою в норі, він подався на пошуки іншої здобичі.

Фортуна геть від нього відвернулася. Навіть совка ухилилася від його стрімкого наскоку й спіраллю злинула у вечірні сутінки.

«Якщо мені зараз не поталанить щось упіймати, – бідкався він, – то доведеться повернутися на ганок і вечеряти з миски, яку для мене виставлять Довготелесі. Гарар! Гарний із мене мисливець, що й казати!»

Майже нечутний аромат змусив Ловихвоста тут-таки спинитися. Заціпенівши й загостривши всі чуття, він припав до землі й понюхав повітря. То був Писклявчик – із навітряного боку і дуже близько. Ловихвіст рухався нечутно, як тінь, сторожко ступаючи в чагарнику. Ось він!

На відстані у півтора стрибка перед ним сидів Мрр'аз (миша). Звірятко присіло на задні лапки, не підозрюючи про Ловихвоста, й гарячково запихало собі за щоки насіння, часто кліпаючи очицями.

Фрітті припав до землі, метляючи хвостом із боку в бік. Він звівся на задні лапи й приготувався до нападу. Завмер, напруживши м'язи. Відтак стрибнув.

Фрітті недооцінив відстань. Він схибив, лапа ухопила повітря, а Писклявчик ще встиг видати перестрашений писк, а тоді – шурх! – шаснув у свою нірку.